

RADIOGRAFIA ȘCOLII CONTEMPORANE

**Prof. Durlă Maria-Mirela,
Grădinița PP. Nr. 3, Structura PP+PN Nr. 1,
Petroșani, Hunedoara**

Aderarea României la Uniunea Europeană a condus la crearea unei interdependențe între țara noastră și celelalte țări europene. Învățământul românesc a trebuit să se raporteze exigențelor impuse de noul statut al țării noastre. Astfel, profesorii au o misiune din ce în ce mai dificilă și mai complexă, responsabilitățile lor fiind în continuă creștere, educația fiind în noul context centrată pe elev și nu pe profesor.

Organismele Uniunii Europene au creat comisii cu atribuții în domeniul învățământului, care să studieze modalitățile prin care profesorii pot fi pregătiți mai eficient pentru sarcinile importante pe care le au de îndeplinit în marea societate europeană.

În martie 2000, Consiliul European de la Lisabona, a stabilit ambițiosul obiectiv de investiție în resursele umane ca principală sursă a Europei în evoluția sa economică și socială.

În acest moment Strategia Europa 2020 în domeniul Educație recomandă abordarea dintr-o nouă perspectivă a reformei învățământului, iar noua Lege a educației naționale, intrată în vigoare în anul 2011 în țara noastră include un nou set de schimbări în sfera formării inițiale și continue a personalului didactic.

Noile programe de pregătire profesională a cadrelor didactice în România au suferit transformări determinate de schimbarea structurii anului școlar și a curriculumului, dar și prin diversificarea departamentelor pentru pregătirea personalului didactic.

Angrenajul sistemului social și schimbările sociale au produs schimbări profunde asupra sistemului de învățământ românesc, au crescut exigențele în raport cu activitatea didactică și a formării personalului didactic din învățământul preuniversitar. Însă nu putem să nu luăm în calcul contradicția dintre legislația și politica educațională și realitatea școlară, care se confruntă cu numeroase probleme rezultate în special de fondurile insuficiente alocate educației și infrastructurii acesteia.

Deși sistemul legislativ este riguros, bazat pe strategii corelate cu diverse domenii sociale, politici educaționale în care resursa umană din educație este ridicată la primul rang, instituții care facilitează colaborarea dintre sistemul educațional și celelalte sisteme conexe sau subsisteme, totuși sistemul educațional este contrazis de realitate din școlile din România, în special din mediul rural, în care situația este critică.

“Să corectăm sau să reconstruim școala actuală?” (Emil Păun, 2009), are răspunsuri multiple, generate atât de resursele economice insuficiente pentru sistemul de învățământ cât și a resursei umane încă învechite și inertă la noile strategii și politici educaționale.

În schimburile de experiență pe care le-am avut în țările din vestul Europei, am constatat o bună inserție a politicilor educaționale, centrate pe copil, pe formarea de aptitudini, de muncă în echipă, de competiție și mai ales de realizarea de lucrări și produse fără a avea modele, cum este tipic sistemului de învățământ românesc. Imaginația

creatoare cunoaște astfel o largă dezvoltare pe linia unui context tot mai larg, logic, în produsele activității. „Imaginația îndeplinește la copil un rol de echilibrare sufletească, rezolvă contradicția dintre dorințele și posibilitățile copilului”(M. Debesse, 1970).

Totodată se observă cum comercializarea se infiltrează în fiecare aspect al vieții umane, iar educația se confruntă cu amenințarea comercializării. Faptul că autoritățile publice nu reușesc să asigure suficiente fonduri educației este o problemă gravă care se reflectă în rezultatul educației la nivel național. Să nu uităm că educația este de responsabilitate națională.

Astfel este necesară colaborarea între toți factorii interesați din domeniul educației, fie ei decidenți, teoreticieni sau practicieni, reflectând asupra aspectelor sociale și economice în care profesorii trebuie să se implice în prezent, incluzând apariția societății cunoașterii și impactul său asupra egalității în educație, diversitatea culturală din ce în ce mai mare din societate și promovarea oportunităților egale pentru toți elevii indiferent de originea lor socială, economică, culturală, etnică și rasială.

Rolul cadrele didactice în societatea contemporană.

Școala românească trebuie să îndeplinească anumite așteptări sociale în raport cu mediu în permanentă schimbare, modificarea tiparelor familiale, educabilii cu dizabilități, multiculturalitatea, deplasarea către o societate a cunoașterii, factorii sociali, economia și tehnologia. Exigențele sociale, ale părinților, ale elevilor cresc deși resursele sunt limitate. Și nu ne referim doar la cele financiare, cele umane fiind încă deficitare ceea ce necesită de noi programe școlare pentru pregătirea cadrelor didactice. Practicarea profesiei didactice implică formarea inițială și formarea profesională continuă a cadrului didactic.

Definirea standardelor profesionale determină cadrele didactice să planifice, să structureze și să faciliteze dezvoltarea lor profesională continuă, să înțeleagă implementarea unui cadru educațional al competențelor, în vederea asigurării profesionalizării carierei.

Bibliografie

1. 1995: Legea învățământului nr. 84/1995, republicată
2. 1997: Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, modificată și completată
3. 2005: Legea 346/2005 privind modificarea Legii 288/2004
4. 2009: HG nr. 51/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Inovării
5. 2009: Programul de Guvernare 2009-2012
6. 2011: Legea Educației Naționale Nr. 1/2011
7. Allport, G. 1991: Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București
8. Antonesei, L. 2002: O introducere în pedagogie. Dimensiunile axiologice și transdisciplinare ale educației, Editura Polirom, Iași
9. Laura Emilia Șerbănescu- EDUCATORUL ȘI EXIGENȚELE SOCIO-PROFESIONALE -teză de doctorat